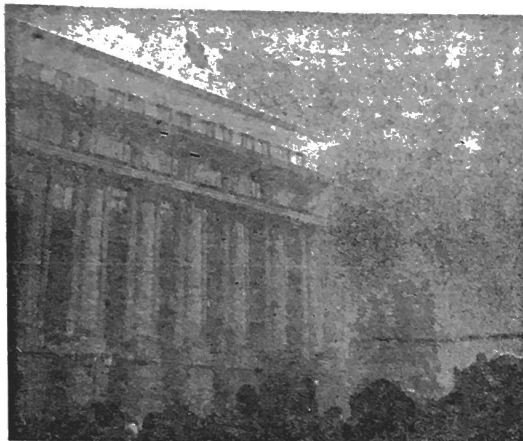

FALSUL MASACRU DE LA TIMIȘOARA —

CEA MAI IMPORTANTĂ ÎNȘELĂTORIE DE LA INVENTAREA TELEVIZIUNII

România a fost o dictatură, iar Nicolae Ceaușescu un autocrat. Pornind de la aceste date adevărate și indiscutabile, televiziunea s-a lăsat, încă o dată, pradă înclinațiilor ei morbide. Gaona după senzațional a dus-o la minciună și la impostură, antrenând într-un soi de isterie colectivă ansamblul mass-media. Și chiar o parte a păturii politice. Imaginile falsului masacru de la Timișoara, în special, au cutremurat opinia publică, victimă a unor manipulări grosolane. Cum oare au fost posibile toate acestea într-o democrație care se definește și ca o „societate de comunicare?”

Un moment intrat în istorie: plecarea elicopterului.

Morții dezgropați din cimitirul săracilor

Falsa „emisiune a secolului” difuzată de televiziunea italiană pe 5 februarie a.c. va marca probabil o dată în istoria mass-media. În același timp, Gianni Minoli, prezentator la RAI-2 al magazinului „Mixer”, un săptămânal de informații, a anunțat difuzarea unui „document important”; confesiunea judecătorescilor Sansovino, care mărturisesc că a trucat, cu acordul celorlalți membri ai tribunalului electoral, rezultatul referendumului din 1946 care a permis Italiei să abolească monarhia și să devină republică. La sfârșitul proiectiei, și când întreaga țară se afla sub impresia șocului produs, Minoli a dezvăluit înșelătoria; judecătorul era un actor, „documentele vechi”, în alb-negru, fuseseră turnate în studio, cu figuranți; pe scurt, totul era fals, în afară de emoția profundă resimțită de milioane de telespectatori. „Am vrut să arătăm”, spunea în încheiere Gianni Minoli, „cum poate fi manipulată informația televizată”.

Falsul masacru de la Timișoara este fără îndoială cea mai importantă înșelătorie de la inventarea televiziunii. Acele imagini au avut un formidabil impact asupra telespectatorilor care urmăreau de mai multe zile cu pasiune evenimentele Revoluției române. „Războiul străzilor” continua atunci la București, iar țara părea să cadă din nou în minile securității, când acele imagini au venit tocmai la timp să confirme oroarea represiunii.

Acele corpuri deformate se alăturau, în mintea noastră, celor pe care le văzuserăm deja zăcând, îngrămădite, în morgile spitalelor, și coroborau cifra de 4.000 de victime ale masacrului de la Timișoara. 4.630, preciza, de altfel, un „trimis special” al publicației „Libération”, iar unele articole ale presei scrise intensificau dramatismul. „S-a vorbit de bene pentru gunoi transportând nenumbărate cadavre spre locuri se-

crete ca să fie îngropate și arse”, scria un ziarist de la Le Nouvel Observateur (28 decembrie 1989); „Cum să se știe numărul morților? Șoferii camioanelor care transportau metri cubi de corpuri erau omorâți cu un glonte în ceafă de către poliția secretă, pentru a se șterge orice urmă”, scria trimisul special al AFP (Libération, 23 decembrie 1989).

Văzind cadavrele de la Timișoara pe micul ecran, nu putea fi pusă la îndoială cifra de „60.000 de morți”, unii vorbeau chiar de 70.000, ca rezultat în câteva zile al insurecției române (astăzi se cunoaște că numărul morților — inclusiv partizanii lui

O scenă de cotitură: înfrățirea.

Piața Palatului în dimineața lui 22.

21 decembrie după amiază: față în față.

— Ceaușescu — nu depășește 700; iar la Timișoara el este sub 100 (Le Monde, 14 februarie 1990). Imaginile acestui masacru dădeau credit afirmațiilor celor mai delirante.

Difuzate sâmbătă, 23 decembrie, la orele 20,00 ele contrastau cu atmosfera din cea mai mare parte a locuințelor unde se pregăteau sărbătorile Crăciunului. Cum să nu fii cutremurat de imaginea celui „marmorat”, în cămașă cu carouri, trăgând de o sîrmă și ridicând de glezne picioarele unei victime pe care ne-o închipuim decedată în urma unor oribile torturi? (de fapt, era vorba de un cadavru găsit înghesuit într-o gură de canalizare și pe care poliția a trebuit să-l lege cu sîrmă de picioare, ca să-l poată scoate). Mai ales că și alte mărturii scrise o confirmau, adăugând detalii înspăimântătoare: „La Timișoara”, povestea de pildă trimisul special al publicației spaniole El País, armata a descoperit camere de tortură în care, în mod sistematic, erau desfigurate cu acid figurile disidenților și ale liderilor muncitorilor, pentru a împiedica identificarea cadavrelor” (...).

S-a făcut apel pentru formarea de brigăzi internaționale care să plece să moară la București

Telespectatorii încercau o profundă compasiune pentru acei morți. „Mulți au plîns, văzând imaginile masacrului de la Timișoara”, constată un ziarist de la Le Nouvel Observateur (28 decembrie 1989). Alții au simțit creșterea în ei un sentiment irezistibil de revoltă și de solidaritate: „Am văzut toate acele orori la televiziune”, povestește un marmorat, „în timp ce pregăteam Revellonul; eram practic obligat să fac ceva” (Libération, 27 decembrie 1989). „Electrizat de France-Information”, mărturisește un ziarist, „turbam de minie; trebuia să lăsăm un întreg popor pe minile măcelarilor securității?” (Le Nouvel Observateur, 11 februarie 1990). Spiritele se înfierbântau; Gérard Carreyrou, după ce a văzut asemenea imagini, lansa la TF-1 un adevărat apel pentru formarea de brigăzi

internaționale care să plece „să moară la București”. Jean Daniel, constatând discrepanța dintre intensitatea dramatică a faptelor și tonul guvernamental, se întreba „dacă guvernul nostru n-ar avea interesul, din când în când, să se inspire din cele petrecute pe stradă” (Le Nouvel Observateur, 11 februarie 1990). Iar domnul Roland Dumas, ministrul de externe, părea să-i dea dreptate declarând: „Nu putem să fim simpli spectatori la un asemenea masacru”. Astfel, plecând de la niște imagini cărora nimeni nu s-a gândit să le verifice autenticitatea, s-a ajuns să se planuiască o acțiune războinică, se vorbea de dreptul la amestec în treburile interne, iar unii cereau chiar o intervenție militară sovietică pentru a-i zdrobi pe partizanii lui Ceaușescu.

Informația televizată se hrănește în special cu sânge, violență

Astăzi s-a nădit faptul că informația televizată este în mod esențial un divertisment, un spectacol; că ea se hrănește în special cu sânge, violență și moarte. De altfel, concurența exacerbată dintre posturile de televiziune incită ziaristul să caute senzaționalul cu orice preț, să vrea să fie primul la fața locului și să trimită imediat imaginii trăznit, chiar dacă materialul este imposibil să verifice dacă nu este victima unei manipulări, și fără să aibă timp să analizeze serios situația (aceasta a fost cazul cu evenimentele de la Beljing în primăvara lui 1989). Acest ritm frenetic, deșantat este impus de televiziune și presei scrise, constrânsă să supraliciteze senzaționalul cu riscul de a se expune la aceleași gafe. (A se citi Le Soir din 27 februarie 1990, „N-am văzut nimic la Timișoara”, de Colette Braeckman). În schimb, puterile politice sînt la curent cu această perveniune necrofilă a televiziunii și cu efectele ei de temut asupra telespectatorilor. În caz de conflict armat, se știe, controlează strict traseele echipelor de televiziune și nu permit filmarea liberă. Un exemplu recent: invazia americană în Panama, care s-a

petrecut în același timp cu evenimentele de la București. În timp ce numărul de morți a fost de două ori mai mare (în jur de 2.000, în majoritate civili), nimeni n-a vorbit de „genocid panamez”, nici de „masacre”. Pentru că armata americană nu a permis ziaristilor să filmeze scene de război. Panama era înfinit mai puțin palpitantă decât România, devenită, ca și ansamblul țărilor din estul Europei, un fel de teritoriu sălbatic unde nu există nici o reglementare în materie de turnaj. Totul se poate filma. De aceea camerele de luat vederi, încorsate de multiple interdicții din vest (aceste interdicții sînt atât de numeroase, încît televiziunile, în S.U.A., proptuie să „reconstituie” evenimentele pe care nu le pot filma), s-au îmbătut dintr-o dată cu libertatea regăsită și s-au dat înclinațiilor lor cele mai rele, fascinației morbide pentru scabros, sordid și grotesc.

IGNATIO RAMONET
Le Monde Diplomatique,
martie 1990
Traducere și adaptare de
IOAN PRIGOREANU

ROBERT MENARD, DIRECTOR AL ASOCIAȚIEI „REPORTERS SANS FRONTIÈRES“: Domnii Petre Roman și Andrei Pleșu sînt liberali în capul lor, dar totalitari în comportament

Domnul Robert Menard este director al Asociației: „Reporters Sans Frontières“, care are drept scop principal apărarea libertății presei în toată lumea. Asociația intervine pentru a asigura, protecția jurnaliștilor și a aduce acțiuni în favoarea pluralismului de informație.

Robert Menard este jurnalist la „Radio France“, detașat pentru doi ani ca director al asociației „Reporters Sans Frontières“. Domnia sa a venit în România pentru a face un raport privind atentele de ultimă oră la libertatea presei, pentru O.N.U.

Profitînd de vizita la redacția noastră redactorul șef al revistei i-a luat un interviu.

testelor ziaristilor români și străini centrul s-a redeschis. A fost o tentativă eșuată, dar totuși o tentativă.

2) Măsurile din ultimul timp privind limitarea tirajului și a aparițiilor. Amendamentele privind hîrtia și insuficiența spațiului tipografic nu sînt convingătoare. Credem că în spatele acestor măsuri se ascunde voința guvernului de a jena publicațiile care au un ton critic. Să nu uităm că în mai multe rînduri dl. Iliescu s-a arătat agasat față de criticile din presă.

3) Problema revistei „Contemporanul“. Decizia privind această revistă este autoritară, inadmisibilă aș spune. Nu se poate accepta ca un ministru să se comporte astfel. Dl. Pleșu are în străinătate renumele unui liberal. Se poate constata că dl. ministru este liberal în capul său dar totalitar în comportament!

4) Problema televiziunii. În România de azi televiziunea este principalul instrument de comunicare cu populația. Dar televiziunea a rămas inechitabilă cu formațiunile politice de opoziție. Din partea puterii sînt oameni care influențează televiziunea, uitînd că ea nu este a lor, ci a poporului. Din acest punct de vedere, ca și în cazul d-lui A. Pleșu, se poate sesiza că în timp ce declarațiile sînt liberale comportamentul este autoritarist.

— Realitatea presei românești v-a atras atenția și prin alte probleme?

— Da! S-au constatat deja

două puncte care ne neliniștesc. Am aflat din cercuri guvernamentale că se preconizează un decret care să interzică importul de materiale pentru imprimare. Este un punct extrem de periculos și dacă el se va realiza va constitui un grav atentat la libertatea presei. Am aflat, de asemenea, că se preconizează ca legea presei să fie aprobată acum și nu după alegeri. Este important ca acest important fundament juridic al activității jurnaliștilor să fie lăgiferat de un Parlament ales prin voința poporului.

— V-ați înfîlțit cu domnul Andrei Pleșu. Domnia sa ce susține?

— S-o luăm pe puncte. 1. Centrul de presă nu depinde de domnia sa, ci de primul ministru. Asupra acestui punct n-are nimic de zis. 2. Nu știe dacă problemele aprovizionării cu hîrtie sînt sau nu inventate. El știe doar atât: i s-a comunicat că sînt probleme. 3. „Contemporanul“ este o publicație a Ministerului Culturii. Ministerul are, așadar, dreptul să numească redactorul șef. În plus, a adăugat domnul Andrei Pleșu, redacția revistei e de o nulitate totală, de o mediocritate insuportabilă. Acești domni n-au vrut să-l accepte ca redactor șef pe domnul Octavian Paler, propus de minister. Un asemenea gest din partea unor nulități e de necrezut. În consecință revista va apărea cu un nou redactor șef și cu o parte a vechiului colectiv redacțional.

— Guvernul a atras atenția asupra existenței unui pericol fascist în România de azi. Ce credeți despre asta?

— Eticheta de fascist este utilizată de regimurile de extremă stîngă, pentru a desemna pe cei ce critică guvernul, așa cum regimurile de dreapta folosesc eticheta de comunist împotriva ziarelor care le critică. În Chile, de exemplu, pe vremea lui Pinochet, două mari cotidene liberale erau acuzate de către guvern ca fiind comuniste. Nu cred că în România, în Est, în general, există un pericol fascist. Naționalism da, dar fascism nu. Trebuie să fim atenți, pentru că așa numitul pericol fascist poate fi pretextul unor măsuri totalitariste.

— În concluzie: Credeți că în România de azi există un atentat la libertatea presei?

— Asociația noastră se preocupă de libertatea presei în numele democrației nu al unor interese corporatiste. Alături de alegerile libere, libertatea presei reprezintă celălalt pol al autenticei democrației. În România de azi nu poate fi vorba de o încălcare flagrantă a libertății presei. Este vorba, mai degrabă de niște atentate specifice, de altfel, regimurilor aflate la putere. Liderii actuali nu sînt inamici ai libertății presei. Dar deciziile lor din ultima săptămîină sînt neliniștitoare. De aceea sintem noi aici.

— Cu ce ocazie sinteți prezent în România?

— Am venit pentru două lucruri. Primul: pentru selecția unor jurnaliști români, în vederea unui stagiu în Franța. Cred că un contact cu experiența democratică, îndelungată, a presei franceze ar fi deosebit de utilă presei românești. Ne propunem ca un prim grup de jurnaliști români în număr de 24 să facă acest stagiu între 15 iunie — 15 iulie, a.c.

— În ce-ar consta acest stagiu?

— O săptămîină ziaristii vor fi studenții uneia dintre facultățile noastre de jurnalistică. Restul de trei săptămîni va consta într-o practică la unul dintre jurnalele din Franța.

— În România actuală sînt numeroase tendințe și puncte

de vedere exprimate de către presă. Cum vă veți descurca?

— Am hotărît ca alegerea să fie cît mai pluralistă. Vom selecta jurnaliști atît pro-guvernamentali, cît și jurnaliști critici la adresa guvernului. O atenție deosebită vom acorda însă jurnaliștilor independenți. Aș vrea să adaug că stagiunea este finanțată de mai multe ziare din Franța. Este vorba deci de o inițiativă privată, dar și susținută de guvernul francez.

— Să nu ne luăm cu vorba și să uităm al doilea punct.

— Al doilea punct constă într-o anchetă cu un simplu subiect: există sau nu libertatea presei în România? Această idee se materializează în patru puncte.

1) Problema închiderii Centrului de presă Internațional. Am constatat că în urma pro-

De ce a căzut Ceaușescu

„O serie de erori politice magistrale, ura unui popor pe care l-a strivit, perfecțiunea unui aparat de dezinformare care a sfârșit prin a-l convinge pe el însuși că întreaga țară e cucerită, răzbunarea unei armate pe care el a disprețuit-o și chiar oportunismul serviciilor de Securitate formate de el ca să trădeze. Nicolae Ceaușescu a fost pulverizat de sistemul pe care el însuși l-a făurit cu atîta minuțiozitate“

Din „LE NOUVEL OBSERVATEUR“,
4—10 ianuarie 1990

O telerevoluție integrală

România a înscris în istorie prima „telerevoluție“ integrală. Televiziunea a transmis în lumea întreagă imaginile evenimentelor. Ea le-a demonstrat românilor înșiși amploarea acestor evenimente. Dar, liderii revoluției s-au servit de televiziune ca să-și difuzeze consemnele.

Micul ecran a fost și el folosit ca instrument de manipulare atunci cînd a difuzat imaginile unor masacre bine regizate la Timișoara. Faptul că această falsificare a fost săvîrșită în numele unei „cauze drepte“, nu scuză nici duplicitatea autorilor ei și nici naivitatea ziariștilor care, fără să poată verifica faptele, s-au lăsat în mod inconștient manevrați. O dată în plus, formula lui Jean-François Revel se dovedește adevărată: „Cea dintîi forță care guvernează lumea este minciuna“.

Nu putem, totuși, să ne mulțumim cu această amară constatare. Sistemul de informare, așa cum încercăm să-l practicăm, nu este valabil decît în democrație. Ar fi fost, fără îndoială o amăgire să ne imaginăm că românii au scăpat în cîteva zile de perversiunile dictaturii.

Este o lecție de reținut chiar pentru democrații mai vechi. Transparența se opune secretului. Or, puterea practică în mod abuziv secretul. De fiecare dată cînd ziariștii sînt constrînși să lămurească un secret, își asumă riscul aproximării, greșelii, nedreptății. Cu atît mai mult cu cît o concurență exacerbată, care-i incită la senzațional, la un scop cu orice preț, îi va conduce la nesăbuintă, la grabă, la exagerare.

Cît privește informarea, concurența este zălogul pluralismului, deci al libertății. E o armă cu tăiș dublu. Dictatura înseamnă absență totală a informației, deci un drum deschis propagandei. Dar și prea-plinul de informații pe care le-au aflat democrațiile ascunde el însuși propriile capcane.

Din *La lettre de Reporters Sans Frontières*, nr. 11, martie 1990

ALBERT DU ROY

Ciudata evoluție a unui bilanț

BILANȚUL MORȚILOR DE LA TIMIȘOARA A EVOLUAT DE-A LUNGUL ZILELOR și ar fi interesant să-i schițăm această evoluție, începând cu sutele de morți, după unii călători chiar două mii (potrivit declarațiilor date la granița maghiară și iugoslavă pe 18 și 19 decembrie).

● 20 decembrie: 3000—4000 de morți, potrivit agenției de presă est-germane ADN, care citează surse provenind de la români stabiliți în R.D.G.

● 22 decembrie: 4600 de morți, 1860 de răniți, 7000 de condamnări la moarte pronunțate și 13000 persoane arestate, potrivit ADN (aceleași surse).

● 22 decembrie: 5000 de persoane ucise, potrivit unui membru al Comitetului Democratia care controlează orașul, citat de a-

genția iugoslavă TANJUG (cifra reluată după 23 decembrie de TASS).

● 22 decembrie: O groapă comună, conținând 4630 de cadavre, descoperită la Timișoara, potrivit televiziunii maghiare, care citează un martor maghiar.

● 12000 de morți la Timișoara, după TANJUG, care citează un membru al C.F.S.N. (noua denumire a comitetului democratic); 4632 de oameni au fost uciși în confruntări directe cu gloanțe și bacionete; 1282 persoane rănite; 13200 de persoane au fost arestate și 7614 au fost imediat împușcate, potrivit aceleiași surse.

● 25 decembrie: Nicolae și Elena Ceaușescu sînt condamnați (mai ales) pentru „genocid” — 60000 de victime în timpul „domniei” lor.

● 30 decembrie: bilanțul oscilează între 3500 și

4000 de morți potrivit declarațiilor conducătorului județului, dl. Lorin Fortume, și ale unui cadru de conducere al spitalului din Timișoara, dr. Radu Străin, citați de Agenția France Presse.

● 3 ianuarie 1990: „Vom comunica în timp util cîți morți și răniți au fost cu exactitate în timpul revoluției”, declară la București generalul Vasile Ionel, șeful Statului Major al Armatei.

● 8 ianuarie 1990: numărul total al morților în timpul revoluției din România nu depășește cifra de 10000, a declarat Agenției France Presse Silviu Brucan, pe atunci membru al Biroului Executiv al Frontului Salvării Naționale.

● 18 ianuarie: potrivit unui bilanț oficial dat publicității la Timișoara, confruntările s-au soldat

cu 90 de morți (dintre care 71 identificați) și 33 de dispăruți între 17 și 27 decembrie.

● 27 ianuarie: circa o sută de persoane au fost ucise în cursul evenimentelor de la Timișoara, a declarat agenției TANJUG generalul Gheorghe Popescu, comandantul militar al regiunii, care a atribuit supraestimarea numărului morților unei „confuzii generale”.

● 27 ianuarie: bilanțul global al revoluției în România se ridică la 689 de morți și 1200 de răniți, potrivit unui act de acuzare, care nu se referă la problema dispăruților.

Grupaj din revista
„LA LETTRE DE
REPORTERS SANS
FRONTIÈRES” nr. 12 din
martie 1990; traducere de
D. STANESCU și
D. NICOLESCU

România: Revoluție sau mașinație ?

Este întrebarea pe care și-au pus-o „trimișii speciali“ ai Televiziunii Franceze (Antenne 2) reîntorși la cinci luni după evenimente, în „fostul regat“ al lui Ceaușescu. Răspunsul este amânat, în termenii unei anchete altminteri minuțioase...

Zoe Ceaușescu nu avea un cântar de aur. Era o cercetătoare autentică în domeniul matematicii. Colegii săi de la Institut au întocmit o petiție cerind eliberarea sa. Ei susțin că: „matematicile românești au putut supraviețui datorită ei“. Fata dictatorilor a vegheat asupra intereselor Institutului de matematică împotriva voinței părinților. E adevărat că folosea parfumuri franțuzești și locuia într-o vilă de un confort puțin obișnuit în România. Și ? „N-am avut niciodată a ne plînge de ea; mai curînd ne proteja. Totul a fost concentrat asupra familiei Ceaușescu pentru a evita procesul regimului ca atare“ afirmă un cercetător de la Institut, coleg cu Zoe. Personalitatea tinerei femei a fost pusă, fără îndoială, într-o lumină care să se conformeze unui scenariu simplificator și manicheist.

Două echipe de „trimișii speciali“ au revenit în România pentru a proceda la autopsia unei manipulări și pentru a găsi fisurile unei versiuni oficiale pe cale de a se prăbuși. Ei au remontat, unul câte unul, toate firele procesului, au regăsit actorii și au încercat să răspundă la mai multe întrebări: în ce condiții a fugit Ceaușescu? Cine a declanșat împușcăturile din seara de 22 decembrie? Unde sînt teroriștii arestați? Cine erau? De ce nu s-a tras asupra balconului Comitetului Central?

În centrul atenției, procesul cuplului Ceaușescu. Acesta e firul conducător al reportajului și al montajului emisiunii.

În primul rînd, fuga lui Ceaușescu. Versiunea oficială, a lui Stănculescu, astăzi Ministrul Apărării Naționale: „el ar fi orchestrat atît fuga cît și arestarea cuplului Ceaușescu pentru a evita o baie de sînge“. Și totuși nu e așa de simplu! Reportajul pune în evidență rătăcirile și ratările acestei așa-zise „operații“, care conduc la o întrebare: a jucat Stănculescu un rol ambiguu într-un moment în care nu se cunoștea, încă, deznodămîntul situației? (Cui i se adresa Ceaușescu, în timpul procesului său, vorbind de trădătorii care se aflau în sală?)

În al doilea rînd, bătălia Bucureștilor din 22—24 decembrie. De ce și cum a fost reluat tirul în seara de 22 decembrie, cînd situația se calmase, Ceaușescu fugi-

se, Comitetul Central era oțupat de mulțime iar armata era alături de popor?

Răspunsul oficial: teroriștii Securității au deschis focul. Nu e atît de sigur! Coerența scenariului poate fi pusă la îndoială: generalul Vlad, șeful Securității, ordonase trupelor să nu tragă. Și apoi, căutînd bine, e dificil să găsești o mărturisire confirmînd prezența și acțiunea acestor „Supermani“, superantrenați, înarmați cu echipament ultramodern. De ce a eșuat această ofensivă contrarevoluționară atît de redutabilă? Nici o lovitură de glonț pe clădirea Comitetului Central, nici pe clădirile Televiziunii (în jurul căreia armele au tăcut misterios în timpul procesului)!

Și dacă între 22 și 26 decembrie s-a simulat un angajament masiv al Securității împotriva ofensivei populare?

Porniți în căutarea faimoșilor teroriști, trimișii speciali de la Antenne 2 n-au găsit, de fapt, niciunul. Au fost arestări, dar nimeni nu mai e în închisori. De ce? Mister. „Au existat oameni și arme, dar nu morți. Sau arme și morți, dar fără trăgători. Sau vii și morți, dar fără arme...“, explică, în fond, un oficial, pentru a elucida enigma închisorilor goale și absența motivelor inculpării.

Reportajul reconstituie dubla înscenare de la Timișoara: prima orchestrată de Elena Ceaușescu, care a ordonat să dispară primele victime de la morgă, și apoi, „punerea în scenă“ a cadavrelor fără legătură cu morții Revoluției.

Se prezintă, fugitiv, unele portrete; cel al avocatului apărării lui Ceaușescu: „Am încercat să cer expertiza psihiatrică, dar a refuzat“. Și cel al misteriosului Voican, marele organizator al procesului, care primește reporterii francezi în apartamentul său de 11 m.p. și își revendică marginalitatea, gustul pentru femei, cărți și oameni celebri.

Așadar, o anchetă minuțioasă care erodează versiunea oficială și ridică probleme ce au constituit fondul conversațiilor din Piața Universității din București în zilele campaniei electorale.

CATHERINE CHAUCHAT
din Libération, 17 mai 1990

din acea perioadă care conține o critică ascutită la a-

(Va urma)

Un document important în stabilirea adevărului

Ordinul șefului de Stat major al G.P. de la C.C. al P.C.R. din 19 decembrie ora 16,00

Către toate statele majore :

Incepînd cu data prezentului ordin, statele majore și gărzile patriotice vor întreprinde următoarele măsuri:

1. Se asigură continuitatea conducerii statelor majore, de șefi și locș. prin rotație, ajutați de grupe Operative.

2. Asigurarea participării a 2—3 luptători pe trei schimburi în fiecare patrulă de miliție, în toate municipiile și orașele, înarmați și dotați cu cîte 10 cartușe de război fiecare. Predarea, primirea armamentului și muniției se va face la organul de miliție care a primit ordin în acest sens.

3. Ofițerii statului major, pe timpul îndeplinirii misiunilor, vor fi dotați cu pistol și cu încărcător cu cartușe. Acestea se predau după îndeplinirea misiunilor.

4. Intensificarea activității de control și supravegherea prin ofițeri îmbrăcați civil, a cartierelor, pentru se-

sizarea la timp a unor tendințe de adunare în grupuri a unor cetățeni.

5. Sub. de intervenție, pază obiective, și sprijin miliție continuă activitatea de producție și vor fi în măsură a se alarma în timp scurt în vederea trecerii la îndeplinirea măsurilor ordonate.

6. Toți luptătorii aflați în misiune vor fi dotați cu bastoane de cauciuc.

Toate datele ce se raportează la orele stabilite vor fi temeinic verificate.

Șeful de stat major al gărzilor patriotice de la C.C. al P.C.R.
Col. CORNELIU PÎRCALABESCU

TRANSMITE Lt. col. Tufan T.

PRIMEȘTE :

1. Alba — Col. Bujan Ghe.
2. Bihor — Col. Isac Nicolae
3. B.N. — Col. Alexe Marin
4. Cluj — Lt. col. Bodor Anton
5. Harghita — Mr. Voiculeț Ioan
6. Maramureș — Mr. Matei Vasile
7. Mureș — Cpt. Dan Aurel
8. Satu Mare — Mr. Sevan Dumitru
9. Sălaj — Cpt. Hidan Vasile
10. Sibiu — Col. Radu Dumitru